

Arrest

**nr. 68 318 van 12 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2011 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 oktober 2011 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 15 juli 2009, op 5 november 2009 en op 14 december 2009. Op 13 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 24 maart 2011. Tegen deze beslissingen dient verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 63 901 van 27 juni 2011 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 6 oktober 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de genaamde O.H., geboren te (...), van Marokkaanse nationaliteit, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Tijdens zijn arrestatie op 06.10.2011 door politie Antwerpen is betrokkene niet in het bezit van een geldig reisdocument. Uit het dossier van betrokkene blijkt er dat hij in het bezit was van een Marokkaans paspoort geldigheidsduur onbekend.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Hij is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfs-situatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 14.11.2008. Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 13.04.2011.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten tijdens zijn arrestatie op 06.10.2011 door politie Antwerpen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 38/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de ontvankelijkheid.

3.1 Verwerende partij werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang nu de vordering is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten dat niet meer is dan een herhaald bevel. Aan verzoekende partij werd op 24 maart 2011, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring

ingediend dat bij arrest nr. 63 901 van 27 juni 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verworpen.

3.2 Verzoeker zet in zijn verzoekschrift met betrekking tot zijn belang het volgende uiteen:

“Verzoeker geeft blijk van de vereiste hoedanigheid van het vereiste belang.

De aangevochten beslissing schaadt verzoeker persoonlijk in zijn belangen en deze belangen zijn actueel.

Het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten werd aangevochten.

Er wordt met dezelfde post een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet (en criterium 2.3 van de instructie van 19.07.2009) ingediend.

De Europese Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven heeft directe werking.

Het artikel 6 van deze richtlijn betreffende terugkeerbesluiten stelt het volgende:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.

5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Er wordt dus van de Belgische staat verwacht de nieuwe procedure 9 bis af te wikkelen en geen ‘terugkeerbesluit’ uit te vaardigen zolang deze procedure loopt. De schorsing van de bestreden beslissing heeft dan ook zeker zijn nut en verzoeker heeft er belang bij.”

3.3 In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of belang.

In het administratief dossier en blijkens de bestreden beslissing is verzoeker op 24 maart 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. De motivering van dit bevel luidde: *“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”* Zowel de bestreden beslissing als het bevel van 24 maart 2011 verwijzen derhalve naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en er wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 63 901 van 27 juni 2011, waardoor het bevel definitief en uitvoerbaar is. Door het definitief karakter van het voormeld bevel om het grondgebied te verlaten en het gebrek aan verblijfsrecht kan het voormeld bevel nog steeds worden uitgevoerd.

Verzoeker verwijst naar de nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 11 oktober 2011 en stelt dat artikel 6 punt 5 van de Europese Richtlijn 2008/115/EG zich verzet tegen het uitvaardigen van een terugkeerbesluit zolang de procedure loopt.

Los van de vraag of een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis zou verhinderen dat een *“terugkeerbesluit”* wordt uitgevaardigd, merkt de Raad op dat de nieuwe aanvraag slechts is ingediend op 11 oktober 2011, daar waar de bestreden beslissing is genomen en ter kennis gebracht aan verzoeker op 6 oktober 2011. Bijgevolg kon verweerder geen kennis hebben van deze *“nieuwe aanvraag”*. Voorts laat verzoeker na aan te tonen dat er een andere procedure liep *“voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf”* op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt integendeel dat de vorige aanvraag om

machtiging tot verblijf op 13 december 2010 ongegrond werd verklaard. Bovendien zijn de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing van 13 december 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 63 901 op 27 juni 2011. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat geen “*terugkeerbesluit*” kon worden genomen.

Nu de bestreden beslissing een herhaald bevel uitmaakt getuigt verzoeker niet van het rechtens vereiste actueel belang om dit bevel te bestrijden. Een eventuele nietigverklaring (of schorsing) van het bestreden bevel wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet. Ter terechtzitting betoogt verzoekers raadsvrouw dat zijn belang erin bestaat de bestreden beslissing te laten schorsen zodat verweerder de ‘nieuwe aanvraag’ om machtiging tot verblijf dient te behandelen en hem (ondertussen) niet kan verwijderen van het grondgebied. De Raad merkt op dat zelfs bij een schorsing van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, het vorig bevel van 24 maart 2011 definitief en uitvoerbaar blijft en dat een aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking heeft ten aanzien van dit bevel. Een aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert niet dat het bevel van 24 maart 2011 wordt uitgevoerd nu verzoeker geen (automatisch) verblijfsrecht put uit een ‘hangende’ aanvraag om machtiging tot verblijf, *quid*.

Er kan nog op worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoeker voert nergens in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting aan dat de vereiste van het belang bij een vordering zoals omschreven in artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending zou uitmaken.

De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering opgeworpen door de verwerende partij is derhalve gegrond.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN